

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 544/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Ondrejom Lučivjanským, Murgašova 3, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 356/2015 z 28. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 356/2015 z 28. júna 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania na strane žalobcu o zaplatenie sumy 49 078,15 € s prísl., ktoré začalo 22. marca 2000 na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“). Okresný súd rozsudkom sp. zn. 27 C 199/2000 z 26. júna 2015 rozhodol tak, že konanie v časti úroku z omeškania zastavil a zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 20 171,48 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu podala odvolanie aj sťažovateľka, a to proti výroku o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie sumy 44 020,21 €. Krajský súd rozhodol rozsudkom tak, že v časti napadnutej sťažovateľkou potvrdil ako vecne správny rozsudok okresného súdu. Sťažovateľka je presvedčená, že krajský súd absolútne nezrozumiteľným a nejednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré potvrdil vecnú správnosť prvostupňového rozhodnutia okresného súdu.

3. Sťažovateľka, ako to vyplýva z jej sťažnosti, nesúhlasí s nepriznaním úrokov z omeškania z celej žalovanej sumy a tiež so závermi okresného súdu o nezodpovednom a neprofesionálnom prístupe právneho predchodcu sťažovateľky, ktoré si osvojil aj krajský súd, pričom tieto závery nekorešponujú s vykonaným dokazovaním. Podľa názoru sťažovateľky je totiž nesporné, že žalovaní pristúpili k zmene prvého podzemného podlažia po jeho ukončení zo strany právneho predchodcu sťažovateľky a počas celej záručnej doby si neuplatnili žiadne nároky z údajných väd diela. K problémom s vlhkosťou teda nedošlo vinou právneho predchodcu sťažovateľky. Žalovaní tiež uznali písomne sumu 30 870 €, čo považuje sťažovateľka za nesporné. Napokon, sťažovateľke príde absurdné potom, ako ústavný súd konštatoval prietahy v konaní, aby samotná sťažovateľka mala podiel na enormnej dĺžke a obtiažnosti dokazovania.

4. Rozsudok krajského súdu, ktorý okrem iného potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí úroku z omeškania, sa podľa sťažovateľky zakladá na výklade ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré popreli účel a význam právnej úpravy a nárokov z neho vyplývajúcich, a to aj v dôsledku nevysporiadania sa so všetkými ustanoveniami, ktoré sa na danú vec vzťahovali.

5. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že vysloví porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu vo výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba v prevyšujúcej časti. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd zrušil rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti, vrátil mu vec na ďalšie konanie a aby jej priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

6. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, každý má právo na to,

aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prerokovaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

10. Sťažovateľka svojou argumentáciou obsiahnutou v sťažnosti spochybňuje napadnutý výrok rozsudku krajského súdu, ktorým nevyhovел jej odvolaniu proti výroku rozsudku okresného súdu o zamietnutí žaloby v časti prevyšujúcej priznaný nárok a potvrdil jeho vecnú správnosť. Sťažovateľka v tejto časti považuje rozsudok krajského súdu za arbitrárny a nedostatočne odôvodnený z dôvodu, že rozhodol v rozpore s ustanoveniami, ktoré sa na danú vec vzťahujú, a v rozpore so zisteným skutkovým stavom.

11. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len úspech v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

12. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

13. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

14. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, ak samotným rozhodovaním alebo v konaniach, ktoré im predchádzali, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali

za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00, I. ÚS 139/02, I. ÚS 114/08). Ústavný súd pripomína, že podľa ustálenej judikatúry vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Ústavný súd, pokiaľ ide o veci patriace do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nie je ani súčasťou sústavy všeobecných súdov, ktorú završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

15. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu a sťažovateľkou označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia. Rozsudku krajského súdu nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Krajský súd vyslovil názor náležite odôvodnený a interpretačne zvládnutý na takej úrovni, na akej je odvolací súd zvyknutý štandardne rozhodovať obdobné právne otázky. Sťažnosti sťažovateľky chýbala v tomto smere akákoľvek ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba konštatovanie skutkových okolností prípadu, ich prehodnocovanie a následné vyjadrenie nesúhlasu s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu o potvrdení rozsudku okresného súdu (ktorým okresný súd okrem iného zamietol žalobu sťažovateľky v časti prevyšujúcej priznaný nárok, pozn.) nemôže samo osebe znamenať porušenie sťažovateľkou v petite označených práv.

17. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. k odopretiu základných práv alebo slobôd. V danej veci s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v sťažnosti ústavný súd nezistil, že by mohol byť namietaným procesným pochybením dosiahnutý vyžadovaný relevantný ústavnoprávny rozmer. S námietkami sťažovateľky sa ústavný súd nestotožnil a dospel k záveru, že nič nesignalizuje, že by napadnutým rozhodnutím krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv zaručených ústavou.

18. Z relevantnej časti napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že:

„... Vecne správne, zákonu zodpovedajúce, veľmi podrobné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku v potvrdenej časti, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Ani odvolacie námietky účastníkov nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku v potvrdenej časti a nie sú spôsobilé privodiť zmenu rozsudku v tejto časti.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého žalobcovi patrí náhrada za ním (jeho právnym predchodcom) vykonané stavebné práce a použitý stavebný materiál (v zmysle zmluvy o dielo zo dňa 4. 6. 1998 po odstúpení žalovaných od tejto zmluvy) v zmysle ust. § 642 ods. 1 Obč. zák. vo výške 19.032,33 €, ako táto výška bola ustálená znaleckým posudkom Technickej univerzity v Košiciach v spojení s vyjadrením zo dňa 31. 3. 2016 po zohľadnení kompenzačnej námietky vznesenej žalovanými vo výške 2.791,05 € (21.823,37 € - 2.791,04 €).

Základ nároku v konaní nebol spochybnovaný, sporná však bola výška žalobou uplatneného nároku vzhľadom na rozpory týkajúce sa rozsahu a hodnoty realizovaných prác a výkonov, ako tieto vyplynuli z vykonaného dokazovania a ktoré nebolo možné odstrániť. Keďže išlo o posúdenie skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, súd ustanovil znalca [REDAKOVANÉ] z odboru stavebníctva. V zmysle záverov jeho znaleckého posudku nebolo možné určiť množstvo realizovaných prác, nakoľko projekčne neexistovali

také podklady, na základe ktorých by bolo možné zostaviť výkaz výmer predpokladaného množstva realizovaných prác. Po zrušení rozsudku Krajským súdom v Košiciach súd nariadil kontrolné znalecké dokazovanie znalcom [REDACTED] a z jeho znaleckého posudku vyplynul záver o súlade medzi fakturovanými a realizovanými stavebnými prácami na rodinnom dome, o fakturácii cien zodpovedajúcich cenám stavebných prác v roku 1997, ako aj záver o fakturácii skutočne vykonaných prác. Vzhľadom na tieto protichodné závery znaleckých posudkov, ktoré sa nepodarilo odstrániť ani výsluchom oboch znalcov, správne súd pristúpil k vykonaniu znaleckého dokazovania Technickou univerzitou v Košiciach, a to aj vzhľadom na účastníkmi predložené odborné vyjadrenia znalcov [REDACTED] a [REDACTED], ako aj na odborné vyjadrenie Technickej univerzity v Košiciach. V konečnom rozhodnutí súd vychádzal zo záveru znaleckého posudku Technickej univerzity v Košiciach, pričom svoje úvahy pri hodnotení tohto znaleckého posudku, ako aj predchádzajúcich znaleckých posudkov podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku a odôvodnil, z akého dôvodu považoval práve závery znaleckého posudku Technickej univerzity v Košiciach za relevantné pre rozhodnutie vo veci, pričom sa vyporiadal aj s námietkami žalobcu o nemožnosti použitia záverov tohto znaleckého posudku vzhľadom na použitú metódu bodového hodnotenia...

... Vzhľadom na výsledky vykonaného znaleckého dokazovania vecne správne rozhodol súd prvého stupňa, aj pokiaľ zamietol žalobu v prevyšujúcej časti žalobou uplatnenej pohľadávky, t. j. nad súdom priznanú sumu až do sumy 44.020,21 €.

Odvolačí súd sa stotožňuje tiež s rozhodnutím súdu o nepriznaní úrokov z omeškania z celej žalovanej sumy. V prípade nepriznanej istiny nepatria ani úroky z omeškania a pokiaľ ide o priznanú istinu, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že priznanie úrokov z omeškania by bolo výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi z dôvodov, ako ich veľmi podrobne uviedol súd prvého stupňa a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje. Vzhľadom na spornosť žalobcom účtovaných prác a materiálu, ktorá bola vyriešená až v súdnom konaní na základe rozsiahleho a obtiažneho dokazovania, by nebolo spravodlivé požadovať od žalovaných zaplatať úrok z omeškania spätne od 11. 6. 1999, resp. od iného dátumu, keďže ešte aj po dokazovaní v odvolacom konaní sa ich povinnosť plniť znížila.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok aj v zamietavom výroku v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p.

K odvolacej námietke žalobcu o nemožnosti použiť znalecký posudok Technickej univerzity v Košiciach pre jeho zaujatosť a neodbornosť odvolací súd uvádza, že o námietke zaujatosti osoby poverenej vypracovaním znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] rozhodol súd prvého stupňa uznesením č.k. 27C 199/2000-952 zo dňa 27. 11. 2014 tak, že [REDAKOVANÉ] nie je vylúčený z vypracovania znaleckého posudku a vzhľadom na právoplatnosť tohto uznesenia odvolacia námietka o vypracovaní znaleckého posudku zaujatým znalcom nie je dôvodná.

Odvolací súd iba dopĺňa, že [REDAKOVANÉ] nemal žiaden vzťah k veci, k účastníkom ani zástupcom, ktorý by bol relevantný z hľadiska jeho vylúčenia z podania znaleckého posudku. [REDAKOVANÉ] nemá žiaden záujem na spôsobe skončenia a rozhodnutia vo veci, nemá žiaden vzťah k účastníkom konania a ani k zástupcom. Samotná skutočnosť, že [REDAKOVANÉ] (ktorá zastupuje spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], v ktorej konateľom je [REDAKOVANÉ] v inom súdnom konaní, ktoré nemá žiadnu súvislosť s týmto prebiehajúcim konaním) na základe substitučnej plnej moci zastupovala do 15.1.2009 [REDAKOVANÉ], právneho zástupcu žalovaných, nie je dôvodom pre vylúčenie [REDAKOVANÉ] z vykonávania znaleckého dokazovania. Je treba zdôrazniť, že [REDAKOVANÉ] podával znalecký posudok ako osoba poverená znaleckým ústavom a za jeho vypracovanie je zodpovedný samotný znalecký ústav, v mene ktorého koná jeho štatutárny zástupca [REDAKOVANÉ]

Rovnako vzdialený príbuzenský vzťah osoby zodpovednej za výkon znaleckej činnosti tohto znaleckého ústavu [REDAKOVANÉ] k právnemu zástupcovi žalovaných [REDAKOVANÉ] bez ďalšieho nezakladá dôvod pre vylúčenie znaleckého ústavu z vypracovania znaleckého posudku.

Z dôvodov uvedených už vyššie je nedôvodná aj námietka nepoužiteľnosti tohto znaleckého posudku pre použitie zlej metodiky.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného námietka žalobcu o záveroch súdu vychádzajúcich zo znaleckého posudku nepoužiteľného pre jeho vypracovanie zaujatou osobou a pre jeho vypracovanie neprípustnou metodikou, je nedôvodná a nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia vo veci. “

19. Predmetný rozsudok krajského súdu v časti, v ktorej ho sťažovateľka napádala, obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím jeho podstaty a zmyslu. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a náležite odôvodnil svoj záver o zákonnosti odvolaním napadnutého prvostupňového rozhodnutia. Krajský súd navyše „... *doplnil dokazovanie vyjadrením k znaleckému posudku č. 13/2014 zo dňa 31. 3. 2016, vrátane grafickej prílohy (č. l. 1053-1054 spisu), ako aj oboznámením faktúr č. 13/02 a 19/04 a príjmových pokladničných dokladov zo dňa 6. 11. 2002 a 21. 10. 2004 (č. l. 1067-1068 spisu), zopakoval dokazovanie oboznámením faktúry č. 9900019 zo dňa 4. 6. 1999 (č. l. 7), faktúry č. 2000132 zo dňa 30. mája 2000 (č. l. 11), oboznámením znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] (č. l. 158 až 163), príjmového pokladničného dokladu z 9. 5. 2002 (č. l. 185 a 1066), znaleckých posudkov [REDAKOVANÉ] (č. l. 453 až 463) a [REDAKOVANÉ] (č. l. 598 až 612), oboznámením odborných vyjadrení [REDAKOVANÉ] (č. l. 714 až 719) a [REDAKOVANÉ] (č. l. 762 až 765), oboznámením znaleckého posudku Technickej univerzity v Košiciach (č. l. 835 až 915)*“ a až na základe toho dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľky nebolo dôvodné.

20. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že krajský súd sa zaoberal námietkami sťažovateľky v rozsahu, v ktorom sťažovateľka dostala odpoveď

na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05) a také rozhodnutie možno považovať za ústavne konformné. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie krajského súdu bolo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v rozpore s platnou právnou úpravou. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery časti napadnutého rozhodnutia, ktoré je dostatočne odôvodnené a má oporu vo vykonanom dokazovaní. Ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

22. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že nie je porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 20/05).

23. Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru (a aj čl. 46 ods. 1 ústavy), ústavný súd sa už odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, to však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie,

ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

24. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že právne závery krajského súdu vyplývajú zo skutkového stavu zisteného okresným súdom, ako aj zo skutkového stavu zisteného krajským súdom, ktorý doplnil dokazovanie. Hodnotenia dôkazov nevykazujú žiadne odchýlky od pravidiel logického uvažovania, ktoré by vyústili do nezrozumiteľného alebo nejasného záveru. Analýzou rozhodnutia krajského súdu a jeho odôvodnenia dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd sa zaoberal aj námietkami sťažovateľky.

25. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil signály, ktoré by nasvedčovali tomu, že v prípade sťažovateľky rozhodnutím všeobecného súdu došlo k takému procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle, teda niet žiadnej spojitosti medzi posudzovanými rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2017